

**Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 1938 r.
Izba II karna
sygn. 1K. 1779/37**

Teza

Pomoc między innymi polega i na tym, że pomocnik nie wykonywa czynności, należących do istoty przestępstwa. Dopatrywanie się różnicy między sprawstwem sensu stricto a pomocnictwem w pobudce działania, mianowicie w tym, czy oskarżony działał animo auctoris, czy animo socii, nie znajduje oparcia w obowiązującym kodeksie karnym.

Z uzasadnienia

Kasacja żąda uchylenia wyroku z powodu obrazy: a) art. 360 i 379 k.p.k. przez sprzeczność między wyrokiem 1. instancji, uznającym oskarżoną Zysłę R. za winną użycia jako znaku urzędowego podrobionej pieczęci, zaś oskarżonego Pinkusa R. pomocy do tego czynu, a wyrokiem 2. instancji uznającym ich za winnych podrobienia znaku, stwierdzającego weterynaryjne badanie, wskutek czego zachodzi zdaniem kasacji, wątpliwość, jakiego przestępstwa z art. 183 czy 184 k.k. uznał ich Sąd winnymi; b) art. 362 i 369 k.p.k. przez nieustalenie, na czym miała polegać pomoc oskarżonego Pinkusa R. (...).

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje:

1. Przestępstwa z art. 183 k.k. dopuszcza się ten, kto w celu użycia w obrocie publicznym podrabia lub przerabia znaki urzędowe w tym przepisie wskazane lub używa w obrocie publicznym przedmiotów opatrzonych podrobionymi lub przerobionymi znakami. Wchodząca w grę pierwsza postać przestępstwa polega na podrobieniu lub przerobieniu znaków urzędowych na przedmiotach przeznaczonych do publicznego obrotu, przy czym obojętną jest rzeczą, w jaki sposób podrobienie nastąpiło, czy przez użycie w tym celu fałszywej pieczęci, czy w inny sposób. Według ustaleń wyroku 1. instancji oskarżenie podrobili na mięsie przeznaczonym do publicznego obrotu, znak urzędu mający stwierdzić wynik weterynaryjnego badania w ten sposób, że wycisnęli na nim podrobiona pieczęć rzeźni miejskiej w Wolbromiu. Stwierdzenie w wyroku 2. instancji, że oskarżeni zostali zasądzeni za podrobienie znaku weterynaryjnego badania mięsa, jest zgodne z wyrokiem 1. instancji i nie budzi wątpliwości, że zostali oni zasądzeni za przestępstwo z art. 183 k.k. Wątpliwości kasacji pochodzą stąd, że kładzie ona nacisk na stwierdzony w sentencji wyroku 1. instancji sposób podrobienia znaku urzędowego, co jednakże dla oceny sprawy jest obojętne i nie uzasadnia zarzutu

rozbieżności ustaleń wyroków sądów orzekających i niejasności kwalifikacji prawnej czynu.

2. Wbrew twierdzeniom kasacji Sąd 1. instancji ustalił a Sąd odwoławczy podzielił to ustalenie, że oskarżony Pinkus R. był pomocny oskarżonej Zysli R. w tajnym uboju i używał podrobionej pieczęci do stemplowania mięsa przeznaczonego do obrotu. Działanie oskarżonego Pinkusa R. zostało, zatem wyraźnie określone. Ponieważ podrabianie urzędowego znaku na przedmiotach obrotu publicznego stanowi istotną cechę działania sprawcy przestępstwa sensu stricto, przeto oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 183 k.k., a nie pomocy do tego przestępstwa. Pomoc, bowiem polega między innymi i na tym, że pomocnik nie wykonywa czynności należących do istoty przestępstwa. Sąd 1. instancji, a za nim Sąd odwoławczy dopatrują się różnicy między sprawstwem sensu stricto a pomocnictwem w pobudce działania, mianowicie w tym czy oskarżony działał „animo auctoris” czy „animo socii”. To rozróżnienie teoretycznie uzasadnione do uchylonych ustaw karnych, które określały pomoc jako udział w cudzym przestępstwie, nie znajduje oparcia w obowiązującym kodeksie karnym, według którego każdy odpowiada za swoje działanie, a nie za cudze czyny. Ustalenie wyroku 1. instancji, że oskarżona Zysla R. prowadziła handel mięsem we własnym imieniu, a oskarżony Pinkus R. tylko pomagał jej w tym handlu, nie daje żadnej podstawy prawnej do odmiennego skwalifikowania ich czynów, wyrażających się w podrabianiu znaków urzędowych na przedmiotach publicznego obrotu. Różnica w pobudkach tej występnej działalności nie może wpłynąć na odmienną kwalifikację czynów należących do istotnych znamion przestępstwa z art. 183 k.k. Z tych powodów należało poprawić błędną kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu Pinkusowi R. (...).

[Cytowane artykuły: [27 k.k.], 183 k.k., 184 k.k., art. 360 k.p.k., art. 362 k.p.k., art. 369 k.p.k., art. 379 k.p.k.]